

Arrest

nr. 135 525 van 18 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door de Burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen waarbij de aanvraag voor een toelating tot verblijf niet in overweging wordt genomen van 16 april 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Mr. M. CASSIERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. ANTHONI, die *loco* advocaat M. DAL verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Beslissing tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag voor een toelating tot verblijf

Gelet op artikel 12bis; § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §1, derde lid1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied» het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Naam: [...]

heeft zich op 05/04/2013 aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § I, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3, en 12bis, §§ 1 en 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk: o Betrokkene is niet in het bezit van de nodige binnenkomstdocumenten: een geldig nationaal paspoort."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster roept in een enig middel machtsoverschrijding in, alsmede de schending van "art. 12bis, §4 Vw. en art. 26/1, §1 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen", van de materiële motiveringsplicht en het vertrouwensbeginsel.

Het middel wordt uiteengezet als volgt:

09. De vreemdeling kan zijn aanvraag om toelating tot een verblijf voor meer dan drie maanden op grond van art. 10 Vw. indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger, en hij alle bewijze vermeld in art. 12bis, § 2 Vw. alsook een bewijs van identiteit voorlegt (art. 12bis, § 1 Vw.).

Indien de vreemdeling alle vereiste documenten meedeelt, stuurt het gemeentebestuur onverwijld een kopie van de aanvraag naar de Dienst Vreemdelingenzaken, zodat deze zich kan vergewissen over de ontvankelijkheid van de aanvraag. Met het oog op de individuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat het gemeentebestuur tot een woonstcontrole overgaan (art. 12bis, § 4, eerste lid Vw. en art. 26/1, § 1, tweede lid Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: "Vb.")).

Indien de vreemdeling daarentegen niet alle vereiste documenten meedeelt, neemt het gemeentebestuur de aanvraag niet in overweging en geeft aan de vreemdeling een bijlage 15ter af (art. 26/1, § 1, derde lid Vb.)

10. In casu kon verwerende partij onmogelijk nog beslissen tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag van verzoekster.

Verwerende partij had immers reeds een kopie van de aanvraag van verzoekster aan de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt zodat laatstgenoemde zich over de ontvankelijkheid van de aanvraag kon vergewissen.

Dit blijkt onomstotelijk uit 3 stukken:

- Telefax van verwerende partij naar de Dienst Vreemdelingenzaken op 26 juni 2013 met een kopie van de aanvraag en vermelding van de positieve woonstcontrole (stuk 5).
- E-mail van verwerende partij naar de Dienst Vreemdelingenzaken op 15 oktober 2013: met de vraag of reeds een beslissing werd genomen over de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekster (stuk 6).
- E-mail van de Dienst Vreemdelingenzaken aan verwerende partij op 15 oktober 2013 met antwoord dat er "nog geen beslissing is" (stuk 7).

Hieruit blijkt dat de minister of zijn gemachtigde zich over de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekster moet uitspreken, en dat verwerende partij niet langer de bevoegdheid had om de aanvraag 'niet in overweging' te nemen.

Zodoende heeft verwerende partij haar macht overschreden. Zij beschikte niet langer over het vermogen de aanvraag niet in overweging te nemen, nu zij reeds in overeenstemming met art. 12bis, § 4, eerste lid Vw. en art. 26/1, § 1, tweede en derde lid Vb. de aanvraag van verzoekster aan de minister of zijn gemachtigde had overgemaakt.

Naast de machtsoverschrijding bezondigt verwerende partij zich ook aan een schending van art. 12bis, § 4 Vw. en art. 26/1, § 1 t.e.m. 4 Vb. Nadat verzoekster alle vereiste documenten had voorgelegd en verwerende partij het dossier aan de Dienst Vreemdelingenzaken had overhandigd, diende de procedure verder te verlopen overeenkomstig voormelde artikelen. De bestreden beslissing schendt aldus voormelde artikelen.

11. Voorts schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in de iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar moeten zijn. Deze motieven moeten kenbaar zijn, feitelijk juist zijn, en ten slotte draagkrachtig zijn, d.i. de beslissing effectief rechtens kunnen dragen.

Aangezien verwerende partij de aanvraag van verzoekster al aan de Dienst Vreemdelingenzaken had voorgelegd ter beoordeling van de ontvankelijkheid moet worden besloten dat de bestreden beslissing gesteund is op motieven die zowel in feite als in rechte onjuist zijn.

De motivering van de bestreden beslissing luidt immers: “de aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in artikelen 10, § 1 tot 3, en 12bis, § 1 en 3 (...) overlegt” (stuk 1).

Uit de stukken die verzoekster bijvoegt aan dit verzoekschrift blijkt dat haar aanvraag wél aan de minister of zijn gemachtigde werd doorgegeven.

De bestreden beslissing is bijgevolg manifest in strijd met de materiële motiveringsplicht.

12. De bestreden beslissing is tenslotte ook in strijd met het vertrouwensbeginsel. Het bestuur moet vermijden dat de burger in de rechtmatige verwachtingen welke hij uit het bestuursoptreden put, wordt gefrustreerd. De burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan.

Verwerende partij had de aanvraag van verzoekster op 5 april 2013 in ontvangst genomen, nadat zij verzoekster eerst nog had verzocht het medisch getuigschrift door haar huisarts te laten opstellen. Op 16 juni 2013: werd een positieve woonstcontrole bij verzoekster verricht en op 26 juni 2013 werd de aanvraag overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken (zie stuk 5).

Door die gedragslijn van verwerende partij mocht verzoekster er rechtmatig op vertrouwen dat zij op correcte wijze haar aanvraag had ingediend, en dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich over de ontvankelijkheid diende uit te spreken. Verzoekster werd in haar rechtmatige verwachtingen gefrustreerd doordat verwerende partij een jaar na de indiening van haar aanvraag alsnog tot de niet-inoverwegingneming beslist.

Het enig ernstig middel is dan ook gegrond.”

2.2. Verzoekster diende een aanvraag om te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in als echtgenote van de heer M.K.R., en dit op grond van artikel 10, §1,4° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling stelt dat “onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;”

Onder de hoofding “Ontvankelijkheid” beriep zij zich op de bepaling van artikel 12bis, §1, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet, luidens hetwelk de vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, zijn aanvraag kan indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 vereiste visum te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in § 2 bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit.

Artikel 26/1 van het Vreemdelingenbesluit bepaalt het volgende:

“§ 1. De vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven :

1° een geldig paspoort;

2° de bewijsdocumenten die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden, zoals gedefinieerd in artikel 12bis, § 1, tweede lid, 3°, van de wet;

3° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, stuurt de burgemeester of zijn gemachtigde onmiddellijk een kopie van de aanvraag naar de gemachtigde van de Minister, zodat de laatstgenoemde persoon de ontvankelijkheid ervan kan verifiëren. Met het oog op de

eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15ter. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd."

Uit deze bepalingen volgt dat de vaststelling omtrent de volledigheid van de aanvraag –door de burgemeester of zijn gemachtigde -voorafgaat aan de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag- door de Minister of zijn gemachtigde. .

Verzoekster betoogt dat de verwerende partij niet langer de bevoegdheid had om de aanvraag niet in overweging te nemen nu zij deze al had overgemaakt aan de dienst Vreemdelingenzaken met het oog op nazicht van de ontvankelijkheid.

Verzoekster, die niet betwist dat zij bij haar aanvraag geen geldig paspoort had gevoegd, hetgeen het determinerend motief is van de bestreden beslissing, toont niet aan op welke wijze zij in haar belangen werd geschaad door de stappen die *in casu* in het dossier werden genomen, nu de thans bestreden beslissing werd genomen door de daartoe bevoegde overheid en de dienst Vreemdelingenzaken geen enkele beslissing in deze zaak heeft genomen. Artikel 26/1, §1, derde lid van het Vreemdelingenbesluit voorziet in zeer duidelijke termen in de bevoegdheid van de burgemeester om de aanvraag om toelating tot verblijf niet in overweging te nemen door middel van een document conform bijlage 15ter wanneer niet alle vereiste documenten, zoals *in casu* geen geldig paspoort, werden overgemaakt. Het enkele feit dat de burgemeester mogelijks de aanvraag ten onrechte zou hebben overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de burgemeester geheel binnen zijn bevoegdheid handelt indien hij alsnog overgaat tot het treffen van een beslissing tot niet-in overwegingname van een aanvraag voor toelating tot verblijf indien hij vaststelt dat niet alle vereiste documenten werden overgemaakt. Wat verzoekster in wezen beoogt, met name het bewerkstelligen van het nemen van de kaap van de in overwegingname en het verderzetten van de procedure van ontvankelijkheid én deze ten gronde, met daarin begrepen de termijn van verval, kan niet worden gehonoreerd nu er geen enkele reden wordt aangetoond die haar zou kunnen vrijstellen van de reglementaire verplichtingen –zoals het overmaken van een geldig paspoort- louter en alleen omdat haar aanvraag op een bepaald moment zou zijn overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris. Zolang de burgemeester handelt binnen de werkingssfeer van artikel 26/1, § 1, derde lid van het Vreemdelingenbesluit kan er geen sprake zijn van machts- of bevoegdheidsoverschrijding.

Het middel dat is gestoeld op machtsoverschrijding kan, gelet op hetgeen voorafgaat, niet worden aangenomen.

Waar verzoekster de verwerende partij een schending van de materiële motiveringsplicht verwijt omdat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de aanvraag niet wordt doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, kan zij evenmin worden bijgetreden. Immers, nu de aanvraag niet in overweging werd genomen omdat niet alle documenten werden bijgevoegd kan de aanvraag op grond van deze vaststelling worden afgewezen, zodat een verder onderzoek door de Minister of zijn gemachtigde zich niet opdringt. De verwerende partij kon dan ook genoegzaam stellen in de bestreden beslissing dat *"de aanvraag [...] niet in overweging [wordt] genomen en [...] niet [wordt] doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3 en 12bis, §§1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen overlegt"*.

Wat de door verzoekster opgeworpen schending van het vertrouwensbeginsel betreft, moet worden vastgesteld dat het vertrouwensbeginsel enkel geschonden kan zijn wanneer eenzelfde overheid op een niet te verantwoorden wijze haar beoordeling heeft gewijzigd, bijvoorbeeld door terug te komen op toezeggingen of beloften die zij in een bepaald concreet geval heeft gedaan. Hiervoor werd reeds vastgesteld dat de verwerende partij op goede gronden heeft vastgesteld dat de aanvraag niet in overweging kon worden genomen omdat niet alle documenten werd voorgelegd, in het bijzonder omdat het geldig paspoort ontbrak. Het beroep op het vertrouwensbeginsel kan er niet toe leiden dat aan dwingende reglementaire bepalingen, zoals te dezen de bepalingen van artikel 26/1, §1, derde lid van het Vreemdelingenbesluit, voorbij wordt gegaan. Een dergelijke reglementering primeert immers op een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 16 juni 2011, nr. 213.886, BVBA MIDA). Het gegeven dat verzoekster door de verwerende partij nog werd verzocht om bijkomende stukken in te dienen en er

een positieve woonstcontrole zou hebben plaatsgevonden waarna de aanvraag zou zijn overgemaakt aan de dienst Vreemdelingenzaken, doet daaraan geen afbreuk.

Het enig middel is geen van zijn onderdelen gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS